

## Domov

Na moste sa otočila smerom, odkiaľ prišla. Blížila sa stena z ľadového dažďa. Nadhodila si na chrbte batoh a vliekla sa ďalej. Prázdna pumpa, obchodné centrum aj ulice. Keby po nich nepoletovali igelitky, papierové vrecká z rýchleho občerstvenia, vrany a zápach skazy, zdalo by sa, že čas sa zastavil.

Vydala sa hlbšie do mesta. Počet krvavých flakov sa zvyšoval, telá chýbali.

Keď sa sklonila k vodometu, na konci námestia sa ozval výbuch a fľaša sa jej vyšmykla. Rozbehla sa medzi historické budovy, kde si zazipsovala ruksak a civela na fontánku. Poťažkala bočné vrecko batohu a vykročila uličkou. Po pár krokoch zastala a vrecko znovu odzipsovala. Vybrala plynovú pištoľ a strčila si ju za opasok. Vytiahla aj dve petardy a zápalky a dostala chuť na cigaretu. Ak výprava dopadne dobre, jednou sa odmení. A možno si nezapáli už nikdy.

Začalo mrholiť. Nalepená na stenu budovy sa vydala ďalej, sledovala okná a dvere.

Odnikiaľ prileteli vrany a so škrekom sa spustili k prúžku dymu. Učupila sa na papieri a obálky za rozšklábenými dverami pošty a zovrela rukoväť pištole.

Zaznel výstrel.

„Kurva.“

Vrana sa rútila k zemi a prví už prichádzali do jej zorného poľa. Jeden vliekol po mačacích hlavách telo napichnuté na mäsiarsky hák. Kašľal. Na pleci druhého kväckala rohatá hlava, kopytá sa mu natriasali na hrudi.

Dážď zhustol, no kvapky ani dym nedokázali zakryť mužov, ktorý prihadzovali do ohňa zvyšky stola. Ďalší podopierali trosku, ktorá bývala človekom. Ruky mala prevesené cez ich plecia, nohy vliekla po dlážke, plné prsia odhalené.

Vatra zapraskala a žena k nej otočila hlavu.

Skryla sa za roh pošty a kľakla si na balík v igelitovom obale. Ohmatala zásielku s knihami v mäkkej väzbe - v tomto svete už len palivo. Ženský vresk ju prinútil zakryť si uši a radšej sa sústredila na odosielateľa. Namiesto mena a adresy stálo v ľavom hornom rohu jednoduché „Od dedka“. Roztrasené písmo, možno Parkinson.

Krik počula aj cez zapchané uši.

Vydra riečna, bocian čierny, nosorožek obyčajný; vnučku chcel potešiť známkami.

Vietor sa otočil a priviahal pach spáleného mäsa.

Na vydru dopadla slza a rozmazala odtlačok poštovej pečiatky. Pošúchala si oči, vstala a počúvala. Ticho. Vystrčila hlavu aj hlaveň.

Nad tým, čo kedysi bývalo ženou, sa skláňal novodobý haruspik. Vytiahol z tela predmet, z ktorého sa parilo, a vložil ho do misky. Ponoril hlavu do mŕtveho brucha a začal žrať. Vedľa neho trčali parohy a mäsiarsky hák.

Ovracala balík. Utréla si ústa, pištoľ strčila za opasok a zakrádala sa preč. Keď sa pošmykla na premočených podacích lístkoch, rozbehla sa. Až na rohu s bulvárom sa odvážila obzrieť späť. Nikoho nevidela.

„To nič. Len choď ďalej.“

V dome na opačnej strane cesty zarinčalo sklo. Vbehla do prístreška na autobusovej zastávke a načúvala. Z úkrytu videla, ako na chodník dopadol monitor. Počkala niekoľko minút a vybehla zo zastávky. Vzduch okamžite preťal šíp a s ťuknutím sa odrazil od dlažby. Vbehla do podchodu ďalšej bytovky. Čoskoro sa z ulice ozvali rýchle kroky.

Spomalila a zhodila si batoh do ruky. Len čo správny kľúč strčila do zámky, v podchode zvreskol muž. Potichu privrela vchod a zbehla do pivnice.

Prenasledovateľ rozbil dvere na kraji bytovky a vo vedľajšom vchode, potom zarinčalo sklo nad jej hlavou. Ruku so zbraňou si pritlačila k hrudi, aby sa netriasla. Z rúry pod stropom jej na plece dopadla kvapka. Posadila sa a pištoľ spustila na dlážku. Prešiel čas, ktorý mohol byť piatimi minútami, ale aj hodinou. Preplakala ho.

Z rohu pivničného okna vybehli pavúky, v matnom svetle sa mihol tieň. Muž prestal demolovať panelák a nakoniec odišiel.

Otvorené byty na prvom poschodí. Potichu vyšla na ďalšie, kde boli všetky dvere poškriabané. Pod podrážkou jej vrzdľali črepy z rozbitých kvetináčov, po zemi sa povalovali muškáty. Stena vedľa jej bytu bola potretá veľkou krvavou škvrnou, z ktorej viedli šmuhy od prstov. Odomkla a vošla do bytu. Privítal ju chaos vecí, ktoré kedysi tvorili mozaiku domova.

Zamierila do pracovne. Na vrchu trezora bol položený portrét čokoládovo hnedého labradora, ktorý pôvodne visel v obývačke. Natočila hlavu, kľakla si. Dotkla sa číselného zámku, dosadla na päty a ruku stiahla. Pozrela na obraz psa a prikývla. Päť – štyri – deväť – päť. Sejf sa otvoril. Vo vnútri našla škatuľu nábojov a nadstavec na svetlice do plynovej pištole, blister nedobratých antibiotík, špagát a kuchynský nôž zabalený v Buffke. Vypadla

z nej zlatá minca. Všetko si presypala do batohu. Vrátila sa do kuchyne a pobrala toľko potravín, koľko sa do ruksaku zmestilo. Do termosky načapovala vodu.

V celom byte ani kvapka krvi.

„Žiješ.“

Vychutnávala si krásny zmysel toho slova, ale len chvíľku. Potom sa vrátila do chodby a nalepila ucho na dvere. Ticho. Vyšla z bytu a z okna na medziposchodí vyzrela do dvora. Autá stáli zaparkované medzi čiarami, ale našiel sa tam aj zhorený Ford od Petra na druhom a Mercedes prevrátený na strechu. Medzi nimi starý Peugeot. Vošla do vyrabovaného bytu na najnižšom poschodí, z ktorého sa tlačil zápach smrti. V chodbe schmatla kľúč so znakom leva a vykradla sa z bytovky.

Vrhol sa na ňu pes. Štekal a ona takmer stratila rovnováhu.

„Šš, Aténa. No tak.“

Sučka zakňučala a vrtela chvostom. Pohladila ju po hlave, za pás si zasunula zbraň a stlačila diaľkové ovládanie. Stará tristošestka sa poslušne otvorila. V aute psíka objala a rozplakala sa. Cítila sa, akoby našla *jeho*.

Na výpadovke z mesta zaznela séria výstrelov, asi zo samopalu. Strelca nevidela. Keď zišla z mosta, dupla na brzdu a obišla telo na ceste. Vystrelila od neho šelma s krvavou papuľou, ktorá kedysi hryzkala piškóty na pánovom gauči.

Smerom od mesta na diaľnici ubúdali odstavené a havarované autá. Podchvíľou sa hnala stopäťdesiatkou. Aténa oslintala sedadlo a pod ruku na riadiacej páke jej vtisla pysk.

„Čo myslíš, koľko nás zostalo? Človek na päťdesiat kilometrov štvorcových? Čo ak na cestách striehne nejaká banda? Klinec, siete, zábrany. Výbušniny. Zostaneme na diaľnici, alebo zídeme na okresku?“

Sučka jej namiesto odpovede obľizla ruku.

Do kotliny sa spustila hmla, zmrákalo sa. Cez opar prebleskovalo svetlo z okna na druhom brehu Hrona, v šere pripomínalo oko démona. A tak to možno aj bolo.

Výpadovkou sa dostala na most nad riekou. Na najbližšom odpočívadle Peugeot odstavila a vyplla motor. Démonovo oko zablikalo. Z polonahých stromov sa spustila sprška listov, prilepili sa na čelné sklo.

Odliala Aténe vodu do vrchnáka termosky a prikrčené vyšli z auta. Zliezli do priekopy vedľa cesty. Plastové obaly, použité kondómy, fľaše, plechovky.

A dve hlavy.

---

Všetko to už videla. Zlepence vlasov pricapené k lebke s krvavou dierou, ale častejšie bez nej. Tváre otočené k zemi, koža na hrdle v lepšom prípade rozrezaná, v horšom potrhaná. Niekedy značky. Od krvi, ak ste stihli prísť pred dažďom, čierne, ak bol k dispozícii uhlík. A tetované. Niekedy len jazvy bez atramentu. Odkaz, alebo vyhrážka? Nechcelo sa jej rozmýšľať, čo sa stalo s telami.

Aténa sklopila ňufák k zemi, akoby spravila niečo zlé.

Vrátili sa do auta.

Mesačné svetlo na ňu vytrvalo svietilo, až kým ju nevytrhlo z mikrosnánku. Ruka sa jej mykla a zapla diaľkové svetlá.

„Do riti,“ zasipela a vyplla ich. Dúfala, že ju nikto nezbadal, ale potom v doline zočila oheň. Oddelili sa od neho menšie svetlá a stúpali do svahu. Pri vatre zareval motor, výhľad na bežcov s fakľami preťali svetlomety.

„Do riti, do riti, kurva.“

Za zatáčkou zišla z cesty medzi stromy a zapadla v blate. Schmatla Aténu medzi lopatkami - koža, trochu mäsa a rebrá - a vyhodila ju z Peugeotu.

„Rýchlo. K nohe.“

*Chytia nás. Ježišikriste.*

Zákrutu za nimi ožiarili svetlomety, zaškrípali pneumatiky. So sučkou preleteli čistinkou a vbehli do hory. Noc preťali dva výstrely, potom ešte jeden.

Natrafili na lesnú cestu, ale pokračovali kolmo do svahu. Sopečné kamene sa s každým metrom zväčšovali, porast redol. Zašumelo lístie, praskla vetva, zhora sa skotúľal kameň. Otočila sa a na Peugeote zahliadla siluety mužov osvietených terénnym autom. Stiahla Aténu k zemi. Vyziabnuté telíčko. Priložila si pištoľ k snánku, potom ju namierila na sučkin zátylok.

„Psst. No tak, nekňuč. Bude to rýchle.“

Dolu zrazom sa vyrútila diviачica s mláďatami a stratili sa z dohľadu. O minútu sa na čistine ozval ďalší výstrel, krik a kvikot. Na Aténinej tvári sa zračila hrôza, ďalšia mala odhalené. Znovu sa rozbehli.

Úder bejzbalovej pátky o kmeň; nie, vo vetre zapraskal konár. Znovu sa obzrela dolu svahom. Prenasledovatelia mierili naspäť k vatre v údolí, uspokojili sa s divinou.

„Ideme,“ šepala, hoci ledva lapala po dychu.

Plkanie kuvika, pukot konárov pod kopytami srny a štekot psov, ktoré sa zbiehali k tomu, čo zostalo z diviачice s mláďatami. Všetko ich desilo.

---

... a prilepila k nohe a šťuchla ju do kolena. Chvost mala strčený pod bruchom. ... ak tu nechali stopárov, sme dve mŕtvolky. Vieš o tom? Zabijú nás, lebo sú ... A pretože už nie sú ľuďmi.“

*Kúpala mu, ale stál na lodi chrbtom k nej a mával na opačný breh. Biela polokošeľ mu padla s plátennými teniskami. Paže opálené, mocné. Túžila naňho skríknúť, nešlo to. Zostúpila do vody a slnko zapadlo. Namiesto vln ju objímali chaluhy, do hlavy jej vrážali pahýle odplavených stromov. Postava na lodke sa zmenila na siluetu a stratila sa v diaľke.*

Prebudila sa pod kmeňom vyvráteného stromu a triasla sa. Dotýkali sa chrbtami, sučky mykalo labkami. Prikryla psíkovi chvost a čupla si za peň. Než skončila, Aténa sa pridala. Vyšli na hrebeň a sledovali, ako vychádza slnko. Drzá krása.

Nekonečná hora, pasienky a jazva, ktorá pretínala hory a ukrývala hradskú. Samota s tromi domami. Vytiahla d'alekohľad. Nie, so štyrmi a piata bola stodola. Z najvyššej budovy sa dvíhal dym.

Vypili zvyšnú vodu a zjedli konzervu paštéty.

Oblúkom sa vyhli osade. Na nikoho nenatrafili, asi nehliadkovali.

Ranná hmla stúpila a v diaľke vyplula lom, ich kompas.

Keď sa slnko skláňalo k obzoru, medzi borovicami vyliezla strecha. Došli k psej búde medzi oknami a načúvali: vôbec nič. Nazrela do domu. Na matraci uprostred miestnosti bábiky a počítadlo s farebnými guľôčkami. Pred domom kurník, chliev, šopa a garáž, všetko spustené.

Na verande pritlačila ucho k dverám, drevo im pod topánkami a labkami vŕzgalo. Vošli dnu. Kuchyňa s tapetami, ktoré vlhko odlepilo a zrolovalo do špirál. Na dreze opadaná omietka, pavučiny a výkaly hlodavcov. Prešla miestnosťou s bábikami, Aténa zavesená na päty. V poslednej izbe našla hromadu smetí a rám posteľe.

Vrátila sa a vytrhla dvierka z kuchynských skriniek. Naukladala ich do jediného okna miestnosti s posteľou. V strednej izbe zhodila z matraca bábiky a všimla si, že oči majú vylúpnuté. Obrátila ich tvárou k zemi a myslela na kondómy a hlavy v priekope. Matrac odtiahla na lôžko.

V kuchyni hľadala niečo na pitie. Vodovod nefungoval, ale pod drezom našla pálenku. Vrátila sa do provizórnej spálne, kde si ľahla a sučka sa jej okamžite usalašila pri nohách.

---

Logla si z borovičky. Potom ešte raz. Chcela nemyslieť, zaspáť a nesnívať, ale chľast nepomáhal.

Myslela na to, prečo nebola s ním, keď sa *to* stalo. Chcela len dokončiť článok do zborníka z poslednej konferencie. Počítač na kolenách, kreslo na verande, borovice, líšky a víno v ruke. Chatu si prenajala na týždeň a dúfala, že manžel príde na víkend. V stredu ale noc preťalo svetlo, parkety sa zachveli, taniere rinčali. Vstala a vyzrela z okna. Stlačila vypínač, ale nestalo sa nič. Vytočila na mobile jeho číslo, ozval sa dlhý pišťavý tón. Obloha bez mrakov opäť vybuchla a mesiac sa stratil za oparom odpornej červenkastej farby. Ešte raz mu skúsila zavolať, potom vytočila matkine číslo. V telefóne praskot, ticho. Svetlo, ktoré nebolo bleskom, vyslalo burácanie, ktoré nebolo hromom. Zbalila si všetky veci a hodila ich do auta. V kufri nahmatala batoh s loveckým nožom, plynovou pištoľou, baterkou a s ďalekohľadom. Ležal tam, odkedy jej ho do auta hodil on. Pre každý prípad, povedal.

Celý nasledujúci deň sa s Aténou vliekli. Dúfala, že les bude čistý, ale nebol. Štyri alebo päť tiel vo vývrate. Hlavy na krkoch, potrhane háby natiahnuté na údoch, nohy obhorené. Nedokončená robota. Aténa pričuchla k topánke detskej veľkosti a prekvapene na ňu pozrela.

„Zvykneš si.“

Vynorili sa na čistine a cez ďalekohľad preskúmala lom. Maringotka, bager, nákladiak, drvič, triediče. Holuby. Okuláre posunula nižšie. Ukázala na strechu, ktorá trčala z doliny.

„Sme tu, Aténa. Proste prebehneme k domu na druhej strane ulice. Šprintom. Jasné?“

Nikto na ne nevystrelil, nikto sa za nimi nerozbehol. Dedina duchov. Dom bol zamknutý. Nadvihla kvetináč: nič. Siahla na vrchný rám dverí, zase nič. Zaklopala a kopla do kľučky.

„Haló?“

Za skleník z ulice nebolo vidno. Otvorila zaváraninu a na viečko vyložila guču sliviek. Plesklo to a za dve sekundy bolo ovocie v Aténe. Odgrgla si a čakala na dupľu. Keď neprichádzala, odbehla a čuchala okolo skleníka.

Z ruksaka vytiahla kožené puzdro. Filter, tabak, Vážka. Nasliniť, vložiť do kombajnu, zrolovať. Pripálila si a zvalila sa na batoh. Sučka slabo štekla, ale keď zbadala paničkin pohľad, zmĺkla.

Fajčila a predstavovala si, že by bol s ňou, keď sa *to* stalo. Spolu by naložili do auta všetko potrebné, ako napríklad Aténin obojok a vôdzku. Cigarety. Možno by si na hodinu

dovolila aj zdriemnuť, pretože auto by šoféroval on. Držala by ho za ruku a už nikdy by ju nepustila. Prišli by sem spoločne.

Aténa si otvorila skleník a zavyla.

Odhodila ohorok a vbehla za ňou. Vydžala vnútri o tri sekundy dlhšie ako pes. Vybehla naspäť do záhrady a vyvracala sa. Keď už nemala čo, znovu pozrela na švagrove telo a skleník zatvorila.

V susedstve zaštekal pes.

„Aténa nie!“

Zaznel výstrel a sučka sa rozpleskla na plote susedného domu.

„Nevedel som...“

„Uhni. Doneste mi dakto vodu a alkohol. Obväzy!“

„Prepáč, myslel som si...“

„Drž hubu. Aténu poznáš koľko? Tri roky?“

„Ja...“

„Edie!“ vykrikla a sklonila sa k čokoládovo hnedému labradorovi. Postavil sa na zadné a očuchával krv na Aténinom kožuchu. Sučka sa snažila zoskočiť a zvítať sa so starým známym.

„Poriadne som vás nevidel. Musím chrániť rodinu, chápeš. Veď to má len povrchové. Strieľal som vzduchovkou, aha, sem sa strčí takýto malý brok...“

„Poviem ti presne, kam si ho môžeš strčiť. Ten alkohol voľakto!“

Z komory vyšla jej svokra. Scvrknuté telo, vaky pod očami. Keď ju zbadala, z misky jej vypadli všetky zemiaky.

„Mama! Je tu aj Matej?“

Svokra pokrútila hlavou a podliate oči uprela na akýsi zaujímavý bod za jej hlavou.

„Okrem teba nikto?“

„Tuto susedia ma prijali, keď... keď sa to stalo. Nikto... nikto...“

Silnejšie pritlačila ruku na Aténinu ranu, hánky jej obeleli. Sused pustil brok a zobral jej Aténu z náručia. Ne protestovala.

„Ani Matej?“

Svokra začkala. „Môj syn... Matej bol tu.“

„Kedy?“

„Už je to hádam týždeň. Prespal len jednu noc a išiel ťa hľadať. Výprava posledného syna, nie je to ako z biblie? Alebo z telenovely.“

Aténa si oblizovala vydezinfikovanú ranu. Edie mal hlavu zloženú na jej chvoste a mykal labkami.

„Koľko som toho v noci vypila?“ opýtala sa svokry.

„O nič viac než ja.“

Sused Vzduchovka krájal jablká a servíroval ich svojmu otcovi, družke a dcére. „Čím viac nás tu bude, tým skôr sa minú zásoby,“ zašomral.

Začala si masírovať pravý spánok. Pobúchala vrečko na vetrovke prehodenej cez stoličku a vytiahla tabak. „Tak pôjdeš von a zabezpečíš ďalšie. Alebo niečo vypestuješ.“

Svokra sa pomrvila na stoličke. „Pamätáš sa, čo som ti v noci o Matejovi hovorila?“

„Uhm. Na čom ma odišiel hľadať?“

„Sem prišiel bez auta ako ty, takže...“

„Moskvič?“

„Ten nenaštartoval. Vždy som šomrala, že rodičovský dom nie je parkovisko, ale nakoniec sa mu tie veterány zišli. Zobral Škodu stovku.“

„Ak ma nenájde v byte ani v chate, čo urobí?“

„Neviem.“

„Ostal ti len jeden syn a ty si sa nespýtala?“

Vačky pod svokrinými očami sa zachveli a hoci sa to zdalo nemožné, ešte viac opuchli.

„Ostalo tu niečo pojazdné?“ pokračovala, aby sa ten opuch prestal triasť.

„Na to zabudni,“ zamiešal sa Vzduchovka.

„Koľkokrát si za posledný mesiac vyšiel z domu?“ zavrčala naňho.

„Máme zásoby.“

„Na koľko? Tri mesiace, štyri? Čo urobíš, keď minieš chľast?“

„A presne na to potrebujem svoj džíp.“

„Jawa 250,“ povedala svokra.

Prikývla. Dokončila ďalšiu cigaretu a mrvila ju medzi prstami. „Mama?“

„Áno?“

„Skleník...“

„Potrebujem ešte chvíľu. Prisahám, že im to poviem.“

„Chodievaš tam?“

---

„Dnu nie.“

„Urobil si to sám?“

Svokra prikývla, v očiach šialenstvo.

„Už naňho nie je pekný pohľad. Máte... no, máte ho kam *uložiť*?“

„Vzadu na dvore je päť hrobov. Jeden hore-dole,“ zachichotala sa svokra. Odišla do kuchyne a vrátila sa s fľašou a s dvomi štamperlíkmi. „Prived' mi domov jeho brata.“

-

„Zostaň s nami. Potrebujeme človeka, ktorý sa odváži vyjsť z domu,“ povedala Vzduchovkova žena. „Môže tu byť aj tvoj domov.“ Jej muž sa zatváril, akoby zjedol za hrst' čili.

Na chrbte si napravila kladkový luk a skontrolovala lovecké hroty pod sedadlom. „Nechápeš to. Nezáleží, kde žiješ, ale s kým. Mojm domovom je Matej.“

„Lenže čo ak tvoj domov už... neexistuje?“

Namiesto odpovede pohladila Aténu a Edieho.

Svokra vyšla z domu so zapálenou cigaretou. „Vrátiš sa, však? Si moja jediná rodina.“

„Bez neho nie.“

„Prečo? Čo spraviš ak...“

„Ak nájdem jeho mŕtvolu? Alebo ak ho nedokážem vypátrať? Ešte som sa nerozhodla.“

„Nechceš sa zabiť vlastnou rukou ako tvoj švagor, že nie? Vráť sa radšej sem. Pozri na mňa. Ja žijem.“

Vysadla na motorku. „Skutočne? Čo očakávaš od zajtrajška? Od budúceho roka?“

Svokra si najprv klakla, potom sa zosypala na zem.

„Vrátim sa, až keď ho nájdem.“

Vzduchovkova žena svokru zdvihla. „Matej sa s nami rozlúčil s rovnakými slovami. Budeme vás čakať.“